

รับผิดชอบเพราะลงชื่อให้เบิกเสื้อและอุปกรณ์กีฬา...โดยไม่มีการแข่งขันจริง !

โดย นายปกครอง

“กีฬา กีฬา เป็นยาวิเศษ แก้กongกิเลสทำตนให้เป็นคน...”

การเล่นกีฬาเป็นสิ่งที่ดี เพราะนอกจากจะช่วยให้ผู้เล่นมีสุขภาพดี มีความสนุกสนานแล้วยังช่วยฝึกทักษะ คลายเครียด และลดความเสี่ยงในกลุ่มวัยรุ่นที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับสิ่งไม่ดีอีกด้วย

ปัจจุบันสังคมไทยสนับสนุนให้คนเล่นกีฬามากขึ้น โดยเฉพาะโรงเรียนและหน่วยงานของรัฐต่าง ๆ มักจัดให้มีการแข่งขันกีฬาเพื่อสุขภาพและต่อต้านยาเสพติด ทั้งยังเป็นการสร้างความสามัคคี มีน้ำใจ รู้จักแพ้รู้จักชนะ และการให้อภัยซึ่งกันและกัน

คดีปกครองในวันนี้... ก็เป็นคดีเกี่ยวกับการจัดแข่งขันกีฬา แต่แทนที่จะช่วยแก้congกิเลส...กลับเป็นการเพิ่มกิเลสให้กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องไปซะ เนื่องจากเป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดจากการขอรับการสนับสนุนเสื้อกีฬาและอุปกรณ์กีฬา โดยที่ไม่ได้มีการจัดการแข่งขันจริง ซึ่งย่อมต้องมีผู้รับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้น คดีนี้ศาลท่านตัดสินอย่างไร เชิญติดตามครับ !

มูลเหตุของคดีนี้เกิดจากผู้ฟ้องคดีทั้งสอง (องค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่ ๑ นายกองคการบริหารส่วนจังหวัด ที่ ๒) ฟ้องว่า นายปอ ขณะดำรงตำแหน่งประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งมีอำนาจหน้าที่บริหารจัดการองค์การบริหารส่วนตำบล และเป็นผู้เสนอโครงการขอรับการสนับสนุนเสื้อและอุปกรณ์กีฬาจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อใช้ในการแข่งขันกีฬาเชื่อมความสามัคคี โดยนายปอได้ลงลายมือชื่อในใบเบิกพัสดุจนเป็นช่องทางให้นางสาวฉอ หัวหน้าส่วนอำนวยการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งเป็นผู้เสนอและรับผิดชอบโครงการจัดซื้อเสื้อกีฬา ใช้ออกสารไปเบิกจ่ายเสื้อและอุปกรณ์กีฬาโดยไม่ชอบ เพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือพวกพ้อง จึงมีการตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบและได้มีคำสั่งให้นายปอชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ต่อมานายปอได้ถึงแก่ความตาย นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดจึงยื่นฟ้องทายาทของนายปอต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองสูงสุดได้รับฟังข้อเท็จจริงแล้วพิจารณาว่า การที่นายปอ ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นผู้เสนอโครงการขอรับการสนับสนุนเสื้อและอุปกรณ์กีฬา ทราบว่าไม่มีการจัดการแข่งขันกีฬาจริงตามโครงการที่ตนเสนอ แต่กลับลงลายมือชื่อในใบเบิกพัสดุจนเป็นช่องทางให้หัวหน้าส่วนอำนวยการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดใช้ออกสารดังกล่าวไปประกอบการเบิกเสื้อและอุปกรณ์กีฬาโดยไม่ชอบ การกระทำของนายปอจึงเป็นการกระทำที่ขาดความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นผู้ดำรงตำแหน่งประธาน ฯ พึงมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และย่อมจะรู้ระเบียบกฎหมายของท้องถิ่นและขั้นตอนวิธีการในการเบิกจ่ายพัสดุของทางราชการเป็นอย่างดีว่า เมื่อไม่มีการแข่งขันกีฬาย่อมไม่สามารถลงนามเบิกจ่ายพัสดุดูอุปกรณ์กีฬาดังกล่าวได้ ซึ่งหากได้ใช้ความระมัดระวังก็อาจจะป้องกันมิให้เกิดความเสียหายได้ การขาดความระมัดระวังเช่นนั้น จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง อันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี นายปอจึงต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเฉพาะส่วนของตนตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

แต่เมื่อนายปอถึงแก่ความตาย กองมรดกของผู้ตายได้แก่ ทรัพย์สินทุกชนิดรวมทั้งสิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบต่าง ๆ จึงตกทอดแก่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามในฐานะทายาทโดยธรรมตามมาตรา ๑๕๕๙ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๖๐๐ ประกอบมาตรา ๑๖๒๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยที่หน้าที่ความรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดของนายปอไม่มีกฎหมายหรือโดยสภาพเป็นการเฉพาะตัวของนายปอโดยแท้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดที่นายปอได้ก่อขึ้นต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัด (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๔๓๓/๒๕๖๒)

คดีนี้จึงเป็นอุทธรณ์สำหรับผู้ที่มีสถานภาพระดับผู้บริหารของหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งย่อมรู้กฎระเบียบและขั้นตอนวิธีการในการเบิกจ่ายพัสดุของทางราชการเป็นอย่างดีว่า การลงลายมือชื่อเป็นผู้เบิกพัสดุย่อมมีผลในทางกฎหมาย ยิ่งในกรณีที่ทราบว่ามิได้มีการจัดการแข่งขันก็พาดังจริง การลงชื่อให้เบิกพัสดุย่อมเป็นการสนับสนุนให้บุคคลอื่นอาศัยโอกาสดังกล่าวแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง และถือเป็นการละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐเจ้าของงบประมาณ ซึ่งจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน...และแม้เจ้าตัวจะถึงแก่ความตาย แต่ความรับผิดชอบดังกล่าวยังคงตกทอดแก่ทายาทโดยธรรมอีกด้วย !!

(ปรึกษาคดีปกครอง ได้ที่ศาลวุ่นศาลปกครอง ๑๓๕๕ และสืบค้นเรื่องอื่น ๆ ได้จาก www.admindcourt.go.th เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทธรณ์จากคดีปกครอง)
